

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

12. rujna 2017.*

„Žalba – Institucionalno pravo – Građanska inicijativa kojom se poziva Europska komisija da podnese zakonodavni prijedlog o ukidanju javnog duga za države članice u stanju nužde – Zahtjev za registraciju – Komisijino odbijanje – Očito nepostojanje Komisijinih ovlasti – Uredba (EU) br. 211/2011 – Članak 4. stavak 2. točka (b) – Obveza obrazlaganja – Članak 122. UFEU-a – Članak 136. UFEU-a – Povreda”

U predmetu C-589/15 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 13. studenoga 2015.,

Alexios Anagnostakis, sa stalnom adresom u Ateni (Grčka), kojeg zastupaju A. Anagnostakis, *dikigoros*, i F. Moyse, *avocat*,

tužitelj,

a druga stranka postupka je:

Europska komisija, koju zastupaju M. Konstantinidis i H. Krämer, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, A. Tizzano, potpredsjednik, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, M. Berger i A. Prechal, predsjednici vijeća, A. Rosas, J. Malenovský, D. Šváby, S. Rodin (izvjestitelj) i C. Lycourgos, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: L. Hewlett, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 13. prosinca 2016.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 7. ožujka 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: grčki

Presudu

- 1 Svojom žalbom Alexios Anagnostakis traži ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 30. rujna 2015., Anagnostakis/Komisija (T-450/12, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2015:739), kojom je Opći sud Europske unije odbio njegovu tužbu za poništenje Odluke Komisije C (2012) 6289 *final* od 6. rujna 2012. o zahtjevu za registraciju europske građanske inicijative „Milijun potpisa za solidarnu Europu” koji je Komisiji podnesen 13. srpnja 2012. (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

Pravni okvir

- 2 U uvodnim izjavama 1., 2., 4. i 10. Uredbe (EU) br. 211/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o građanskoj inicijativi (SL 2011., L 65, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 20., svezak 1., str. 31.) navodi se:

„(1) Ugovor o Europskoj uniji (UEU) jača status građanina Unije i poboljšava daljnje demokratsko funkcioniranje Unije osiguravanjem da, među ostalim, svaki građanin treba imati pravo na sudjelovanje u demokratskom životu Unije putem europske građanske inicijative. Tim se postupkom građanima pruža mogućnost izravnog pristupa Komisiji pozivajući je da podnese prijedlog za pravni akt Unije sa svrhom provedbe Ugovora, što je slično pravu dodijeljenom Europskom parlamentu, na temelju članka 225. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU) i Vijeću, na temelju članka 241. UFEU-a.

(2) Postupci i uvjeti potrebni za građansku inicijativu trebali bi biti jasni, jednostavni, prilagođeni korisnicima i proporcionalni prirodi građanske inicijative kako bi se njima potaknulo sudjelovanje građana, a Unija učinila dostupnijom. Trebali bi postići razumnu ravnotežu između prava i obveza.

[...]

(4) Komisija bi na zahtjev trebala građanima pružiti informacije i neformalne savjete o građanskim inicijativama, posebno u vezi s kriterijima za registraciju.

[...]

(10) Kako bi se osigurala koherentnost i transparentnost u vezi s predloženim građanskim inicijativama i izbjegla situacija prikupljanja potpisa za predloženu građansku inicijativu koja ne udovoljava uvjetima utvrđenima ovom Uredbom, takve bi se inicijative trebale obvezno registrirati na internetskoj stranici koju je Komisija dala na raspolaganje prije prikupljanja potrebnih izjava građana o potpori. Sve predložene građanske inicijative koje udovoljavaju uvjetima utvrđenima ovom Uredbom, Komisija bi trebala registrirati. Komisija bi trebala obavljati registraciju u skladu s općim načelima dobrog upravljanja.”

- 3 U članku 1. Uredbe br. 211/2011 određuje se:

„Ovom se Uredbom utvrđuju postupci i uvjeti potrebni za građansku inicijativu, kako je predviđeno člankom 11. UEU-a i člankom 24. UFEU-a.”

4 U skladu s člankom 2. te uredbe:

„Za potrebe ove Uredbe primjenjuju se sljedeće definicije:

1. ‚građanska inicijativa‘ znači inicijativa podnesena Komisiji, u skladu s ovom Uredbom, koja poziva Komisiju da u okviru svojih ovlasti iznese svaki primjereni prijedlog o pitanjima za koja građani smatraju da je za provedbu Ugovorâ potreban pravni akt Unije, te koja je dobila potporu najmanje jednog milijuna prihvatljivih potpisnika iz najmanje jedne četvrtine svih država članica;

[...]

3. ‚organizatori‘ znači fizičke osobe koje čine građanski odbor odgovoran za pripremu građanske inicijative i njezino podnošenje Komisiji.”

5 Člankom 4. stavcima 1. do 3. navedene uredbe predviđeno je:

„1. Prije početka prikupljanja izjava potpisnika o potpori predložene građanske inicijative, od organizatora se zahtijeva da građansku inicijativu registriraju kod Komisije, te dostave informacije utvrđene u Prilogu II., osobito o predmetu i ciljevima predložene građanske inicijative.

Navedene informacije se na jednom od službenih jezika Unije unose u internetski registar koji Komisija s tom svrhom daje na raspolaganje (‚registar‘).

Organizatori za registar i prema potrebi na svojoj internetskoj stranici redovito osiguravaju ažurirane informacije o izvorima potpore i financiranja predložene građanske inicijative.

Nakon što je registracija potvrđena u skladu sa stavkom 2., organizatori mogu osigurati predloženu građansku inicijativu na ostalim službenim jezicima Unije radi uključivanja u registar. Prijevod predložene građanske inicijative na ostale službene jezike Unije je odgovornost organizatora.

Komisija određuje kontaktnu točku za pružanje pomoći i informacija.

2. U roku od dva mjeseca od primitka informacija utvrđenih u Prilogu II., Komisija registrira predloženu građansku inicijativu pod jedinstvenim registarskim brojem i organizatorima šalje potvrdu, pod uvjetom da su ispunjeni sljedeći uvjeti:

[...]

(b) razvidno je da predložena građanska inicijativa ne izlazi iz okvira ovlasti Komisije da podnese prijedlog pravnog akta Unije za provedbu Ugovorâ;

[...]

3. Komisija odbija registraciju ako nisu ispunjeni uvjeti utvrđeni u stavku 2.

Ako odbije registrirati predloženu građansku inicijativu, Komisija obavješćuje organizatore o razlozima odbijanja i o svim sudskim i izvansudskim pravnim sredstvima koji [koja] su im na raspolaganju.”

Okolnosti spora i sporna odluka

6 Okolnosti spora, kako proizlaze iz pobijane presude, mogu se sažeti kako slijedi.

- 7 A. Anagnostakis 13. srpnja 2012. uputio je Komisiji prijedlog za europsku građansku inicijativu (u daljnjem tekstu: EGI) naslovljen „Milijun potpisa za solidarnu Europu”.
- 8 Cilj je tog prijedloga propisivanje u pravu Europske unije „načela stanja nužde prema kojem, kad je financijski i politički opstanak države ugrožen zbog povrata nepriličnog duga, odbijanje plaćanja tog duga jest nužno i opravdano”.
- 9 Prijedlog za EGI stoga je upućivao na „ekonomsku i monetarnu politiku (članci 119. do 144. UFEU-a)” kao pravni temelj za njegovo usvajanje.
- 10 Nakon što je podsjetila na tekst članka 4. stavka 2. Uredbe br. 211/2011 i navela da je ispitala odredbe UFEU-a na koje se poziva u predmetnom prijedlogu za EGI, osobito članak 136. stavak 1. UFEU-a kao i „sv[e] drug[e] moguć[e] prav[n]e osnov[e]”, Komisija je spornom odlukom odbila registrirati taj prijedlog jer ona očito nije imala ovlasti da podnese prijedlog za donošenje pravnog akta Unije za provedbu Ugovorâ.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

- 11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 11. listopada 2012. A. Anagnostakis podnio je tužbu radi poništenja sporne odluke.
- 12 U prilog svojoj tužbi naveo je samo jedan tužbeni razlog, podijeljen u nekoliko dijelova, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogreške koje se tiču prava kada je na temelju članka 4. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 211/2011 odbila registrirati predmetni prijedlog EGI-ja. Žalitelj je u tom pogledu u biti tvrdio da taj prijedlog može dovesti do toga da Komisija predloži donošenje pravnog akta na temelju članka 122. stavaka 1. i 2. UFEU-a i članka 136. stavka 1. točke (b) UFEU-a kao i pravila međunarodnog prava.
- 13 Opći je sud u pobijanoj presudi, ispitujući po službenoj dužnosti tužbeni razlog koji se temelji na nedovoljnom obrazloženju, presudio da je Komisija prilikom donošenja sporne odluke poštovala obvezu obrazlaganja. Opći je sud, osim toga, zaključio da Komisija nije počinila nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je smatrala da predmetni prijedlog za EGI očito izlazi izvan okvira ovlasti koje ima za podnošenje prijedloga za pravni akt u tom smislu. Stoga je odbio tužbu kao neosnovanu.

Zahtjevi stranaka

- 14 Svojom žalbom A. Anagnostakis od Suda zahtijeva da:
 - ukine pobijanu presudu;
 - poništi spornu odluku;
 - naloži Komisiji da registrira predmetni prijedlog za EGI i odredi sve druge pravno potrebne mjere i
 - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 15 Komisija od Suda zahtijeva da odbije žalbu i da naloži A. Anagnostakisu snošenje troškova.

O žalbi

- 16 U prilog svojoj žalbi žalitelj iznosi četiri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava koju je počinio Opći sud kada je ocijenio da je Komisija prilikom donošenja sporne odluke ispunila obvezu obrazlaganja. Drugi do četvrtog žalbenog razloga odnose se na nadzor osnovanosti te odluke i temelje se na pogrešnom tumačenju članka 122. UFEU-a odnosno članka 136. stavka 1. UFEU-a kao i pravila međunarodnog prava.

Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u pogledu dovoljne obrazloženosti sporne odluke

Argumentacija stranaka

- 17 Svojim prvim žalbenim razlogom žalitelj ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 28. do 32. i 34. pobijane presude smatrao da sporna odluka ispunjava zahtjeve koji proizlaze iz obveze obrazlaganja kako je propisano člankom 296. UFEU-a.
- 18 Najprije ističe da je Opći sud u točki 28. pobijane presude pogrešno presudio da je već sama činjenica da se Komisija u spornoj odluci poziva na članak 4. stavak 2. točku (b) Uredbe br. 211/2011 dovoljan razlog u smislu sudske prakse koja se odnosi na obvezu obrazlaganja. Naime, takvo upućivanje nije detaljno i jasno obrazloženje „očite” Komisijine nenadležnosti u smislu te odredbe.
- 19 Nadalje, žalitelj smatra da u tom pogledu nije dovoljno ni utvrđenje Općeg suda u točki 27. pobijane presude, prema kojem je Komisija „detaljno ispit[ala] odred[be] Ugovora naveden[e] u prijedlogu (članci 119. do 144. UFEU-a) i sv[e] drug[e] moguć[e] pravn[e] osnov[e]”.
- 20 Isto se odnosi na upućivanje na članak 136. stavak 1. UFEU-a u spornoj odluci.
- 21 Naposljetku, smatra da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 30. i 31. pobijane presude ocijenio da je obrazloženje sporne odluke dovoljno s obzirom na narav te odluke i kontekst u kojem je donesena. Naime, to obrazloženje Općeg suda, s jedne strane, nema veze s očitom Komisijinom nenadležnošću i, s druge strane, njime se pogrešno uspostavlja uzročna veza između navodnog manjka „jasnoć[e] i preciznoš[ti] u vezi s navodnom pravnom osnovom Komisijine nadležnosti za podnošenje prijedloga pravnog akta”, o kojem se govori u točki 30. pobijane presude, i obveze navođenja razloga na kojima se sporna odluka temelji.
- 22 Komisija smatra, slažući se s obrazloženjem Općeg suda na koje se odnosi prvi žalbeni razlog, da taj žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Ocjena Suda

- 23 Najprije valja podsjetiti da članak 11. stavak 4. UFEU-a, uveden Ugovorom iz Lisabona, priznaje građanima Unije pravo da pod određenim uvjetima mogu na vlastitu inicijativu pozvati Komisiju da u okviru svojih ovlasti podnese odgovarajući prijedlog o pitanjima za koja građani smatraju da je potreban pravni akt Unije u svrhu provedbe Ugovorâ.
- 24 Pravo poduzimanja EGI-ja, poput, među ostalim, prava podnošenja peticije Europskom parlamentu, instrument je koji se odnosi na pravo građana na sudjelovanje u demokratskom životu Unije, predviđeno u članku 10. stavku 3. UFEU-a, jer im dopušta da se izravno obrate Komisiji kako bi joj podnijeli zahtjev kojim je se poziva na podnošenje prijedloga za pravni akt Unije u svrhu provedbe Ugovorâ.

- 25 U skladu s člankom 24. prvim stavkom UFEU-a, postupci i uvjeti potrebni za EGI detaljno su propisani Uredbom br. 211/2011. Njezinim člankom 4. propisani su uvjeti Komisijine registracije prijedloga za EGI.
- 26 Među tim uvjetima, člankom 4. stavkom 2. točkom (b) te uredbe predviđa se da će Komisija registrirati prijedlog za EGI ako je „razvidno da [...] predložena građanska inicijativa ne izlazi iz okvira ovlasti Komisije da podnese prijedlog pravnog akta Unije za provedbu Ugovorâ”.
- 27 Komisija je na temelju te odredbe spornom odlukom odbila registrirati prijedlog za EGI koji joj je žalitelj podnio.
- 28 U tom pogledu, u dijelu u kojem žalitelj svojim prvim žalbenim razlogom tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je ocijenio da je ta odluka dovoljno obrazložena, valja istaknuti da je obveza obavješćivanja organizatorâ o razlozima odbijanja registracije njihova prijedloga za EGI, kako je predviđena člankom 4. stavkom 3. drugim podstavkom Uredbe br. 211/2011, specifičan izraz, što se tiče EGI-ja, obveze obrazlaganja pravnih akata o kojoj govori članak 296. UFEU-a. U skladu s ustaljenom sudskom praksom koja se odnosi na taj članak, obrazloženje mora odgovarati naravi akta o kojem je riječ i mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, ali i kako bi se nadležnom sudu omogućilo provođenje nadzora (vidjeti osobito presudu od 6. ožujka 2003., Interporc/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, t. 55.).
- 29 Kao što to također proizlazi iz ustaljene sudske prakse, zahtjev u vezi s obrazloženjem mora se ocijeniti s obzirom na okolnosti slučaja. U obrazloženju nije potrebno navesti sve relevantne činjenične i pravne elemente jer pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. UFEU-a treba ocijeniti ne samo s obzirom na tekst tog akta nego i na njegov kontekst kao i na sva pravna pravila koja uređuju predmetno područje (presude od 29. rujna 2011., Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, t. 150. i od 21. prosinca 2016., Club Hotel Loutraki i dr./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, t. 47.).
- 30 Upravo u svjetlu tih načela, na koja je Opći sud pravilno podsjetio u točkama 22. do 24. pobijane presude, valja ispitati je li Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je ocijenio da je Komisija prilikom donošenja sporne odluke poštovala obvezu obrazlaganja.
- 31 U ovom je slučaju nesporno, kao što je to Opći sud utvrdio u točki 28. pobijane presude, da iz te odluke proizlazi da je odbijanje registracije predmetnog prijedloga za EGI obrazloženo neispunjavanjem uvjeta predviđenog u članku 4. stavku 2. točki (b) Uredbe br. 211/2011. U tom je smislu u navedenoj odluci istaknuto kako je Komisija ocijenila da je ni odredbe koje su u tom prijedlogu navedene – a koje se odnose na ekonomsku i monetarnu politiku Unije, to jest članci 119. do 144. UFEU-a – ni bilo kakva druga pravna osnova ne ovlašćuju da podnese prijedlog za pravni akt Unije radi provedbe Ugovorâ koji bi bio usmjeren na ono na što se cilja predmetnim prijedlogom za EGI. U tom kontekstu Komisija je nadalje iznijela svoje mišljenje o članku 136. stavku 1. UFEU-a i izložila razloge zbog kojih smatra da ta odredba ne može biti odgovarajuća pravna osnova u tom smislu.
- 32 Suprotno onomu što se čini da sugerira žalitelj, Opći sud nije smatrao da je svaki od tih pojedinačno uzetih elemenata sporne odluke dovoljno obrazloženje koje ispunjava zahtjeve sudske prakse koja se odnosi na obvezu obrazlaganja. Opći sud također u točkama 30. i 31. pobijane presude nije smatrao da to obrazloženje kao takvo proizlazi iz naravi predmetnog akta i konteksta u kojem je donesen.
- 33 Naprotiv, Opći je sud, u skladu s relevantnom sudskom praksom Suda navedenom u točkama 28. i 29. ove presude, ispitao ispunjava li obrazloženje sporne odluke zahtjeve iz članka 296. UFEU-a, vodeći računa o svim elementima koje sadržava i uzimajući u obzir okolnosti slučaja, osobito narav te odluke i kontekst u kojem je donesena.

- 34 U tom je pogledu Opći sud u točkama 25. i 26. pobijane presude u biti istaknuo da je, vodeći računa o samoj naravi prava na EGI i posljedicama koje odluka koja se odnosi na odbijanje registracije prijedloga za EGI može imati na demokratski život Unije, na Komisiji da obrazloži svoju odluku o odbijanju registracije takvog prijedloga na način da jasno iznese razloge koji opravdavaju to odbijanje. Dakle, kada se navedeno odbijanje, kao u ovom slučaju, temelji na članku 4. stavku 2. točki (b) Uredbe br. 211/2011, to obrazloženje treba iznijeti razloge zbog kojih Komisija smatra da navedeni prijedlog očito izlazi iz okvira ovlasti na temelju kojih ona može podnijeti prijedlog pravnog akta Unije za provedbu Ugovorâ.
- 35 U tim okolnostima, ako organizatori EGI-ja, u skladu s Prilogom II. Uredbi br. 211/2011, svojem prijedlogu prilože detaljnije podatke o njegovu predmetu, ciljevima i kontekstu, Komisija mora pažljivo i nepristrano ispitati te podatke.
- 36 Međutim, Opći je sud u točkama 30. i 31. pobijane presude također istaknuo da je predmetni prijedlog za EGI vrlo sažet i nedovoljno jasan jer je u bitnome, u pogledu pitanja pravne osnove za donošenje njime predviđenog pravnog akta Unije, samo skupno upućivao na članke 119. do 144. UFEU-a, koji se odnose na ekonomsku i monetarnu politiku Unije, a da u njemu nije pruženo baš nikakvo objašnjenje ili pojašnjenje o poveznici između sadržaja navedenog prijedloga i 26 članka UFEU-u na koje je uputio.
- 37 U tom pogledu, iako se na Komisijinoj internetskoj stranici može samo skupno odabrati rubrika „Ekonomska i monetarna politika članci 119.-144. UFEU-a”, valja naglasiti da su, u skladu s Prilogom II. Uredbi br. 211/2011, organizatori ipak mogli priložiti detaljnije podatke o relevantnosti tih članaka u vezi sa sadržajem prijedloga za predmetni EGI, a što ne navode da su učinili.
- 38 U takvim okolnostima ne može se prigovoriti Općem sudu da nije poštovao sudsku praksu navedenu u točkama 28. i 29. ove presude smatrajući u točki 31. pobijane presude da se Komisija pravilno izjasnila samo o onim odredbama koje su skupno navedene u spomenutom prijedlogu koje su joj se činile najrelevantnijima, to jest o članku 136. stavku 1. UFEU-a, i da se nije morala posebno opravdati u pogledu svake od tih odredaba niti, *a fortiori*, obrazložiti zašto nijedna druga odredba UFEU-a nije relevantna.
- 39 U tim je okolnostima Opći sud mogao pravilno zaključiti u točki 32. pobijane presude da sporna odluka sadržava dovoljno elemenata koji žalitelju omogućuju da, vodeći računa o kontekstu u kojem je ta odluka donesena, spozna razloge odbijanja registracije predmetnog prijedloga za EGI i sudu Unije da izvrši svoj nadzor.
- 40 U tom potonjem smislu, iz pobijane presude jasno proizlazi da je Opći sud doista mogao izvršiti svoj nadzor u pogledu te odluke kao i u pogledu pitanja može li članak 122. UFEU-a biti pravna osnova mjere koja je predmet prijedloga za EGI o kojem je riječ, iako taj članak nije posebno naveden u tom prijedlogu.
- 41 Iz prethodno navedenoga proizlazi da Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 34. pobijane presude presudio da je u okolnostima ovog slučaja Komisija poštovala obvezu obrazlaganja koju je imala prilikom donošenja sporne odluke.
- 42 Žalitelj osim toga osporava obrazloženje te odluke jer smatra da predmetni prijedlog za EGI ne izlazi očito iz okvira Komisijinih ovlasti na temelju odredaba predviđenih navedenom odlukom. Međutim, valja utvrditi da se ta argumentacija ne odnosi na obvezu obrazlaganja kao bitnu procesnu pretpostavku, nego na zasebno pitanje osnovanosti obrazloženja, koje je pak dio materijalne zakonitosti sporne odluke (presuda od 29. rujna 2011., *Elf Aquitaine/Komisija*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, t. 146. i navedena sudska praksa). Stoga je treba ispitati u okviru odgovora na drugi do četvrtog žalbenog razloga.

43 S obzirom na prethodna razmatranja, prvi žalbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

Drugi do četvrtog žalbenog razloga, koji se temelje na pogreškama koje se tiču prava u vezi s nadzorom osnovanosti sporne odluke

Uvodna razmatranja

- 44 Svojim drugim do četvrtog žalbenog razloga žalitelj prigovara Općem sudu što je – pogrešno tumačeći članak 122. UFEU-a, članak 136. stavak 1. UFEU-a i pravila međunarodnog prava – smatrao da u ovom slučaju uvjet iz članka 4. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 211/2011 nije ispunjen.
- 45 Najprije valja utvrditi da, kada je, kao prvo, riječ o postupku registracije prijedloga za EGI, na temelju članka 4. Uredbe br. 211/2011 na Komisiji je da ispita ispunjava li takav prijedlog uvjete registracije navedene, među ostalim, u stavku 2. točki (b) tog članka. Dakle, u skladu sa stavcima 1. i 2. tog članka, treba uzeti u obzir podatke koji se odnose na predmet i ciljeve prijedloga za EGI koje su njegovi organizatori u skladu s Prilogom II. navedenoj uredbi bili obvezni ili sami htjeli dostaviti.
- 46 U tom pogledu valja primijetiti da je, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 4. i članka 4. stavka 1. posljednjeg podstavka Uredbe br. 211/2011, Komisija u okviru tog postupka registracije bila obvezna organizatorima EGI-ja pružiti pomoć i savjete, osobito kad je riječ o kriterijima registracije.
- 47 Važno je nadalje naglasiti da, kao što je to navedeno u uvodnoj izjavi 10. te uredbe, odluka o registraciji prijedloga EGI-ja u smislu članka 4. navedene uredbe mora biti donesena u skladu s načelom dobrog upravljanja, uz koje se osobito veže obveza nadležne institucije da nepristrano i s dužnom pažnjom ispita akt, vodeći računa o svim relevantnim elementima tog slučaja.
- 48 Ti se zahtjevi, inherentni načelu dobre uprave, općenito primjenjuju na radnje Unijine administracije u njezinim odnosima s javnošću (vidjeti u tom smislu presudu od 4. travnja 2017., Ombudsman/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, t. 34.) i stoga također u kontekstu prava podnošenja EGI-ja kao instrumenta sudjelovanja građana u demokratskom životu Unije.
- 49 Usto, u skladu s ciljevima tog instrumenta, kao što su navedeni u uvodnim izjavama 1. i 2. Uredbe br. 211/2011 – koji se, među ostalim, sastoje od poticanja građana na sudjelovanje i kojima se Unija želi učiniti dostupnijom – Komisija, kada joj se podnese prijedlog za EGI, uvjet registracije propisan u članku 4. stavku 2. točki (b) te uredbe treba tumačiti i primjenjivati na način da osigura da je EGI lako dostupan.
- 50 Posljedično, Komisija je ovlaštena odbiti registrirati taj prijedlog za EGI na temelju članka 4. stavka 2. točke (b) navedene uredbe samo ako on, s obzirom na svoj predmet i ciljeve – kako proizlaze iz obveznih i eventualno dodatnih podataka koje organizatori dostave na temelju Priloga II. Uredbi br. 211/2011 – očito izlazi iz okvira ovlasti na temelju kojih Komisija može podnijeti prijedlog pravnog akta Unije za provedbu Ugovorâ.
- 51 Nakon što je to pojašnjeno, kao drugo valja odrediti granice nadzora koji je Sud ovlašten izvršiti u okviru ove žalbe.
- 52 Naime, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik, osobito u točkama 7., 31. i 40. svojeg mišljenja, žalitelj je tijekom ovog postupka pred Sudom u biti razradio svoja objašnjenja koja se odnose na predmet prijedloga za predmetni EGI i u tom smislu odgovarajuću pravnu osnovu te je naveo da je Opći sud u tom pogledu na nekoliko mjesta u pobijanoj presudi iznio netočna ili nepotpuna utvrđenja.

- 53 Međutim, na prvome mjestu valja istaknuti da se, kao što je to nezavisni odvjetnik osobito naveo u točki 30. svojeg mišljenja, ocjena osnovanosti obrazloženja koje je u okviru svojeg nadzora osnovanosti sporne odluke Opći sud iznio u pobijanoj presudi može izvršiti samo s obzirom na navode koje su organizatori prijedloga za EGI dostavili prilikom svojeg zahtjeva za registraciju predmetnog prijedloga upućenog Komisiji, a ne s obzirom na pojašnjenja koja je žalitelj iznio tek u okviru ove žalbe.
- 54 Kao što je to Opći sud zaključio u točki 3. pobijane presude i još detaljnije u njezinim različitim dijelovima, u tim se navodima samo opisuje da se predmet tog prijedloga sastoji u propisivanju u zakonodavstvu Unije „načela stanja nužde prema kojem, kad je financijski i politički opstanak države ugrožen zbog povrata nepriličnog duga, odbijanje plaćanja tog duga jest nužno i opravdano” i skupno se upućuje na članke 119. do 144. UFEU-a kao pravni temelj za njegovo usvajanje.
- 55 Na drugome mjestu, također je ustaljena sudska praksa Suda da je u okviru žalbe nadležnost Suda načelno ograničena na ocjenu pravnog rješenja za tužbene razloge o kojima se raspravljalo u prvom stupnju (vidjeti u tom smislu presude od 30. travnja 2014., FLSmidth/Komisija, C-238/12 P, EU:C:2014:284, t. 42. i od 22. svibnja 2014., ASPLA/Komisija, C-35/12 P, EU:C:2014:348, t. 39.).
- 56 Žalitelj se, kao što je to navedeno u točki 12. ove presude, u prilog svojem jedinom tužbenom razlogu koji je istaknuo u okviru svoje tužbe pred Općim sudom pozvao na članak 122. stavke 1. i 2., članak 136. stavak 1. UFEU-a kao i na pravila međunarodnog prava.
- 57 Iz toga proizlazi da se ispitivanje argumenata kojima se želi dokazati da je Opći sud pogrešno smatrao da ne postoji odgovarajuća pravna osnova da bi se u pravo Unije uvelo načelo iz prijedloga za predmetni EGI, koje provodi Sud, mora ograničiti na one kojima se želi dokazati da je Opći sud počinio pogreške prilikom tumačenja članka 122. i članka 136. stavka 1. UFEU-a kao i pravila međunarodnog prava.

Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 122. UFEU-a

– Argumentacija stranaka

- 58 Svojim drugim žalbenim razlogom, koji se sastoji od četiriju dijelova, žalitelj prigovara Općem sudu da je u točkama 41. do 43. i 47. do 50. pobijane presude pogrešno protumačio članak 122. stavke 1. i 2. UFEU-a, kada je protivno članku 4. stavku 2. točki (b) Uredbe br. 211/2011 presudio da te odredbe očito nisu pravna osnova za uvođenje načela koje je predmet prijedloga za EGI o kojem je riječ u zakonodavstvo Unije.
- 59 Kao prvo, žalitelj smatra da Opći sud, time što je članak 122. UFEU-a tumačio zasebno, a ne u kontekstu članka 119. do 126. UFEU-a, nije vodio računa o smislu poglavlja 1., naslovljenog „Ekonomska politika”, u glavi VIII. dijela 3. UFEU-a, čije je osnovno načelo da ekonomske politike država članica potpadaju pod nadležnost nacionalnih vlada i da trebaju biti usklađene.
- 60 Žalitelj osobito tvrdi da iz članka 122. stavaka 1. i 2. UFEU-a proizlazi da mjere koje je Komisija ovlaštena predložiti Vijeću da ih donese na temelju tog članka mogu biti korektivne ili preventivne i cilj im je riješiti ozbiljne poteškoće ili ako takve ozbiljne poteškoće prijete ostvarivanju Unijinih ciljeva. Opći je sud, time što je izuzeo navedeni članak iz njegova konteksta, počinio pogrešku koja se tiče prava.
- 61 Kao drugo, žalitelj ističe da članak 122. stavak 1. UFEU-a, koji usto postavlja načelo solidarnosti među državama članicama, Komisiji dodjeljuje široku diskrecijsku ovlast kad je riječ o predlaganju donošenja odgovarajućih mjera kojima bi se u nekoj od njih riješile ozbiljne poteškoće. Uvođenje u Unijine

propise načela stanja nužde bilo bi takva odgovarajuća mjera. Time što je, unatoč svemu, smatrao da predmetni prijedlog za EGI očito izlazi iz okvira Komisijinih ovlasti Opći je sud pogrešno protumačio članak 122. UFEU-a.

- 62 Kao treće, žalitelj osporava, na prvome mjestu, argumentaciju Općeg suda u točki 41. pobijane presude koja se temelji na presudi od 27. studenoga 2012., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756). Smatra da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava uspoređujući mjeru koja se predlaže predmetnim EGI-jem s europskim stabilizacijskim mehanizmom (u daljnjem tekstu: ESM), posebno istaknutim u navedenoj presudi i bitno različitim od navedene mjere. Predmet prijedloga za EGI o kojem je riječ samo je uvođenje načela stanja nužde u zakonodavstvo Unije s obzirom na ozbiljne poteškoće koje Helenska Republika ima zbog svojeg duga, a ne stvaranje mehanizma financiranja kao što je ESM.
- 63 Na drugome mjestu, žalitelj ističe da je pravno pogrešna ocjena Općeg suda u točki 42. pobijane presude koja se temelji na tome da članak 122. stavak 1. UFEU-a podrazumijeva da su mjere iz navedene odredbe „mjere utemeljene na pomoći između država članica”. Iz teksta tog članka proizlazi da duh solidarnosti među državama o kojem navedeni članak govori, suprotno onomu što smatra Opći sud, nije jednakovrijedan financijski zamišljenoj pomoći među državama članicama.
- 64 Kao četvrto, Opći je sud počinio pogreške koje se tiču prava kada je u točkama 47. do 49. pobijane presude ponovno uputio na presudu od 27. studenoga 2012., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756) kako bi zaključio da cilj prijedloga za EGI o kojem je riječ nije očito obuhvaćen člankom 122. stavkom 2. UFEU-a.
- 65 Na prvome mjestu smatra da uvođenje načela stanja nužde u zakonodavstvo Unije s mnogobrojnih aspekata nije usporedivo s ESM-om. Na drugome mjestu Opći je sud pogrešno utvrdio da postupak proglašavanja stanja nužde pokreće država članica, a ne Unija. Naime, u prijedlogu za EGI o kojem je riječ navodi se da je Unija ta koja bi, u duhu solidarnosti, odobrvala takvo proglašenje. Na trećemu mjestu Opći je sud u točki 49. pobijane presude pogrešno utvrdio da se uvođenje načela stanja nužde ne odnosi samo na dug države članice prema Uniji nego i na dugove koje navedena država članica ima prema drugim pravnim ili fizičkim, javnopravnim ili privatnopravnim osobama. Uvođenje tog načela zapravo obuhvaća samo dug države članice prema Uniji. U svakom slučaju, Komisija je mogla dati djelomičan odgovor na prijedlog za EGI o kojem je riječ tako da se njegov predmet ograniči samo na taj dug, čime bi on očito ulazio u područje primjene članka 122. stavka 2. UFEU-a.
- 66 Prema Komisijinu mišljenju, drugi žalbeni razlog valja odbaciti kao nedopušten jer se sastoji od novih argumenata ili ga u svakom slučaju treba odbiti kao neosnovan.

– *Ocjena Suda*

- 67 Najprije valja podsjetiti da se prema ustaljenoj sudskoj praksi izbor pravne osnove za neki akt Unije mora temeljiti na objektivnim elementima koji podliježu sudskom nadzoru, među kojima su osobito cilj i sadržaj tog akta (vidjeti presude od 29. travnja 2004., Komisija/Vijeće, C-338/01, EU:C:2004:253, t. 54.; od 19. srpnja 2012., Parlament/Vijeće, C-130/10, EU:C:2012:472, t. 42. i od 18. prosinca 2014., Ujedinjena Kraljevina/Vijeće, C-81/13, EU:C:2014:2449, t. 35.).
- 68 Na prvome mjestu – s obzirom na to da žalitelj svojim drugim žalbenim razlogom, čije dijelove valja ispitati zajedno, prigovara Općem sudu da je u točkama 40. do 43. pobijane presude počinio pogreške koje se tiču prava time što je zaključio da članak 122. stavak 1. UFEU-a nije odgovarajuća pravna osnova za donošenje mjere kao što je ona predviđena predmetnim prijedlogom za EGI – valja podsjetiti da na temelju te odredbe Vijeće može, na Komisijin prijedlog, odlučiti donijeti mjere primjerene gospodarskim prilikama u duhu solidarnosti među državama članicama, osobito ako se pojave ozbiljne poteškoće u opskrbi određenim proizvodima, poglavito u području energetike.

- 69 U tom je pogledu, kao prvo i kao što je to Opći sud pravilno utvrdio u točki 41. pobijane presude, Sud u točki 116. presude od 27. studenoga 2012., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756) presudio da članak 122. stavak 1. UFEU-a nije odgovarajuća pravna osnova za eventualnu financijsku pomoć Unije državama članicama koje su suočene ili za koje postoji opasnost od suočavanja s ozbiljnim problemima financiranja.
- 70 Iako žalitelj ističe da se ESM, o kojem je bilo riječ u predmetu u kojem je ta presuda donesena, u nekoliko aspekata razlikuje od mjere predviđene predmetnim prijedlogom za EGI, iz navedene presude ipak ne proizlazi da člankom 122. stavkom 1. UFEU-a nisu obuhvaćene mjere čiji je osnovni cilj ublažiti ozbiljnost problema financiranja države članice.
- 71 Kao drugo, valja utvrditi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava ni kada je u točkama 42. i 43. pobijane presude ocijenio da – vodeći računa osobito o duhu solidarnosti među državama članicama, kojim se, u skladu s tekstem članka 122. stavka 1. UFEU-a, treba voditi prilikom donošenja mjera primjerenih gospodarskim prilikama u smislu te odredbe – navedena odredba ne može biti osnova donošenja mjere ili načela kojim se u biti ovlašćuje državu članicu da jednostrano odluči ne vratiti sav svoj dug ili njegov dio.
- 72 U dijelu u kojem žalitelj detaljnije osporava činjenicu koju je Opći sud utvrdio u točki 43. pobijane presude – prema kojoj bi prijedlog za EGI o kojem je riječ ovlastio državu članicu suočenu s ozbiljnim problemima financiranja da „jednostrano odluči” ne vratiti sav svoj dug ili njegov dio – valja utvrditi da je žalitelj tek u okviru ove žalbe naveo mogućnost da bi pozivanje takve države članice na stanje nužde moglo podlijegati uvjetima koje odredi Komisija. Međutim, kao što je to istaknuto u točki 53. ove presude, takvo navođenje ne može se uzeti u obzir prilikom utvrđivanja osnovanosti ocjene koju je Opći sud iznio u točki 43. pobijane presude.
- 73 Iz toga slijedi da Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 40. do 43. pobijane presude utvrdio da članak 122. stavak 1. UFEU-a nije odgovarajuća pravna osnova za donošenje mjere poput one predviđene predmetnim prijedlogom za EGI.
- 74 Na drugome mjestu, u dijelu u kojem žalitelj svojim drugim žalbenim razlogom prigovara Općem sudu da je počinio pogreške koje se tiču prava kada je u točkama 47. do 50. pobijane presude smatrao da članak 122. stavak 2. UFEU-a nije odgovarajuća pravna osnova za donošenje takve mjere, valja podsjetiti da na temelju te odredbe Vijeće može, na Komisijin prijedlog, pod određenim uvjetima odobriti Unijinu financijsku pomoć državi članici koja je u poteškoćama ili joj prijete ozbiljne poteškoće zbog prirodnih katastrofa ili izvanrednih okolnosti koje su izvan njezine kontrole.
- 75 U tom pogledu najprije valja zaključiti da je Opći sud u točki 48. pobijane presude pravilno utvrdio da je Sud u točkama 65., 104. i 131. presude od 27. studenoga 2012., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756) već presudio da članak 122. stavak 2. UFEU-a dodjeljuje Uniji nadležnost odobravanja određene financijske pomoći državi članici koja se nalazi u gore navedenoj situaciji, ali da, suprotno tomu, ta odredba ne može opravdati uvođenje u zakonodavstvo mehanizma prema kojem se u stanju nužde dug ne vraća, s obzirom na to da je takav mehanizam opći i trajni.
- 76 Kad je riječ, nadalje, o pogreškama koje se tiču prava, a koje žalitelj smatra da ih je Opći sud počinio u točki 49. pobijane presude, u pogledu prirode financijske pomoći iz članka 122. stavka 2. UFEU-a, valja utvrditi, kao što je to Opći sud učinio u navedenoj točki pobijane presude, da iz točke 118. presude od 27. studenoga 2012., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756) proizlazi da je jedini cilj te odredbe financijska pomoć koju dodjeljuje Unija, a ne države članice.

- 77 Dakle, Opći je sud u točki 49. pobijane presude opravdano mogao smatrati da uvođenje načela stanja nužde koje je predmet prijedloga za EGI o kojem je riječ ne može potpadati pod pojam pomoći koju dodjeljuje Unija u smislu navedene odredbe jer takvo načelo ne obuhvaća samo dug države članice prema Uniji nego i dug koji ima prema drugim javnopravnim ili privatnopravnim osobama, stoga i prema državama članicama.
- 78 Budući da žalitelj u tom kontekstu želi osporiti utvrđenje Općeg suda prema kojem uvođenje načela stanja nužde, kako je predviđeno predmetnim prijedlogom za EGI, ne obuhvaća dug samo jedne države članice prema Uniji, najprije valja istaknuti da prije ovog postupka povodom žalbe žalitelj nikada nije tvrdio da je taj prijedlog ograničen samo na dug dotične države članice prema Uniji. Osim toga, njegov argument proturječi drugim tvrdnjama navedenima u žalbi, prema kojima je cilj navedenog prijedloga omogućiti državama članicama koje se nalaze u poteškoćama da se ukine ili poništi dio njihova duga, ne samo prema Uniji nego i prema drugim državama članicama. Posljedično, navedeni argument ne može se prihvatiti.
- 79 Što se, naposljetku, tiče argumenta koji se temelji na tome da je Komisija mogla djelomično prihvatiti predmetni prijedlog za EGI, s obzirom na to da je taj argument prvi put istaknut u stadiju žalbe, na temelju ustaljene sudske prakse navedene u točki 55. ove presude valja ga odbaciti kao nedopušten.
- 80 Iz toga slijedi da Opći sud nije počinio nikakve pogreške koje se tiču prava kada je u točki 50. pobijane presude smatrao da mjera kakva je predviđena predmetnim prijedlogom za EGI očito ne potpada pod mjere financijske pomoći koje Vijeće, na Komisijin prijedlog, može donijeti na temelju članka 122. stavka 2. UFEU-a.
- 81 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da drugi žalbeni razlog treba odbiti.

Treći žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava prilikom primjene članka 136. stavka 1. UFEU-a

– Argumentacija stranaka

- 82 Svojim trećim žalbenim razlogom žalitelj prigovara Općem sudu da je u točkama 57. do 60. pobijane presude pogrešno tumačio članak 136. stavak 1. UFEU-a. Suprotno onomu što je smatrao Opći sud, žalitelj tvrdi da se uvođenje načela stanja nužde u zakonodavstvo Unije može temeljiti na članku 136. UFEU-a, kojemu je svrha, među ostalim, osigurati „pravilno funkcioniranje ekonomske i monetarne unije”.
- 83 U tom pogledu žalitelj navodi da je pravno pogrešno utvrđenje u točki 58. pobijane presude, prema kojem bi se uvođenjem načela stanja nužde slobodna volja ugovornih stranaka zamijenila zakonodavnim mehanizmom jednostranog napuštanja javnog duga, a što prema navedenoj odredbi očito nije dopušteno. Naime, uvođenje navedenog načela omogućilo bi državi članici suočenoj s ozbiljnim poteškoćama da privremeno zaustavi isplatu svih svojih dugova kako bi svoju ekonomsku politiku usmjerila na rast, na način da potiče ekonomske investicije koje ga mogu potaknuti, čime bi se nesporno pridonijelo pravilnom funkcioniranju ekonomske i monetarne Unije, kakvo je predviđeno u članku 136. stavku 1. UFEU-a. Žalitelj u tom kontekstu i primjera radi upućuje na odluku Europskog vijeća od 21. srpnja 2011., iz koje proizlazi da se odluka koja se odnosi na ukidanje javnog duga države članice može temeljiti na pravu Unije.
- 84 Usto, članak 136. stavak 1. UFEU-a izričito ovlašćuje Vijeće da donese mjere za određivanje smjernica ekonomske politike. Dakle, Komisija je također ovlaštena predlagati Vijeću odobravanje takvih mjera.

- 85 Iz toga bi slijedilo da predmetni prijedlog za EGI ne izlazi očito iz Komisijinih ovlasti u smislu članka 4. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 211/2011 i da je Opći sud u točki 59. pobijane presude pogrešno smatrao da uvođenje načela stanja nužde očito ne ulazi u odredbe članka 136. stavka 1. UFEU-a.
- 86 Osim toga, žalitelj smatra da stabilizacijski mehanizam i mehanizam financijske pomoći koji je dopušten prema članku 136. stavku 3. UFEU-a može uključivati odgodu plaćanja duga uz suglasnost država članica i kada se jedna od njih nađe u stanju nužde. U svakom slučaju smatra da članak 352. UFEU-a ovlašćuje Komisiju da predloži mjeru kao što je ona predviđena prijedlogom za EGI, nužnu za ostvarenje nekog od ciljeva iz Ugovorâ, kao što je stabilnost europa područja.
- 87 Komisija pak smatra da treći žalbeni razlog treba djelomično odbaciti kao nedopušten, a u preostalom dijelu odbiti kao neosnovan.

– *Ocjena Suda*

- 88 Valja podsjetiti da, na temelju članka 136. stavka 1. UFEU-a, Vijeće može donijeti mjere kako bi pridonijelo pravilnom funkcioniranju ekonomske i monetarne Unije i, u skladu s relevantnim odredbama Ugovorâ, donijeti mjere u vezi s državama članicama čija je valuta euro kako bi, s jedne strane i u skladu s točkom (a) te odredbe, jačalo koordinaciju i nadzor nad njihovom proračunskom disciplinom i, s druge strane i u skladu s točkom (b) navedene odredbe, utvrdilo smjernice njihove ekonomske politike, osiguravajući pritom da su u skladu sa smjernicama koje su usvojene za cijelu Uniju te da se nad njima provodi nadzor.
- 89 Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 57. i 58. pobijane presude smatrao da uvođenje načela stanja nužde, kakvo je predviđeno predmetnim prijedlogom za EGI, ne potpada očito pod mjere opisane u prethodnoj točki.
- 90 Naime, kao prvo, Opći je sud u točki 57. pobijane presude pravilno presudio da se ni na temelju čega ne može zaključiti i da žalitelj ni na koji način nije dokazao da donošenje mjere predviđene predmetnim prijedlogom za EGI ima za cilj jačanje koordinacije proračunske discipline ili da potpada pod smjernice ekonomske politike koje je Vijeće ovlašteno izraditi u svrhu pravilnog funkcioniranja ekonomske i monetarne Unije.
- 91 Opći je sud u točki 58. pobijane presude također pravilno podsjetio, s jedne strane, da iz točaka 51. i 64. presude od 27. studenoga 2012., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756) proizlazi da je Unijina uloga u području ekonomske politike ograničena na donošenje koordinacijskih mjera i, s druge strane, da bi donošenje mjere kao što je ona predviđena predmetnim prijedlogom za EGI, daleko od toga da bi bilo obuhvaćeno pojmom „smjernice ekonomske politike” u smislu članka 136. stavka 1. točke (b) UFEU-a, u stvarnosti imalo takav učinak da slobodnu volju ugovornih stranaka zamjenjuje zakonodavnim mehanizmom jednostranog napuštanja javnog duga, a što ta odredba očito ne dopušta.
- 92 Iz toga slijedi da je u točki 59. pobijane presude Opći sud pravilno potvrdio Komisijin zaključak prema kojem prijedlog propisivanja načela stanja nužde, kako ga je zamislio tužitelj, očito nije obuhvaćen odredbama članka 136. stavka 1. UFEU-a.
- 93 Što se tiče preostalog dijela – u kojem žalitelj u okviru trećeg žalbenog razloga navodi da se načelo stanja nužde predviđeno predmetnim prijedlogom za EGI može unijeti u pravo Unije na temelju članka 136. stavka 3. UFEU-a, eventualno u vezi s člankom 352. UFEU-a – valja utvrditi da je taj argument istaknut tek tijekom ovog postupka povodom žalbe i da stoga, u skladu s ustaljenom sudskom praksom navedenom u točki 55. ove presude, u ovom slučaju ne može biti predmet ispitivanja Suda.
- 94 S obzirom na prethodno navedeno, treći žalbeni razlog valja odbiti.

Četvrti žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava prilikom tumačenja pravila međunarodnog prava

– Argumentacija stranaka

- 95 Četvrtim žalbenim razlogom žalitelj prigovara Općem sudu da je pogrešno protumačio pravila međunarodnog prava jer je u točki 65. pobijane presude ocijenio da postojanje načela međunarodnog prava kao što je u ovom slučaju načelo stanja nužde ni u kojem slučaju nije dovoljno da bi se na njemu utemeljila Komisijina zakonodavna inicijativa. Osim toga, smatra da Opći sud nije ispitao osnovanost argumenata u vezi s postojanjem navedenog načela u međunarodnom pravu.
- 96 Prema Komisijinu mišljenju, budući da žalba ne sadržava nikakav argument koji može dovesti u pitanje ocjenu Općeg suda prema kojoj Ugovori, a ne pravilo međunarodnog prava, trebaju predviđati dodjelu potrebnih nadležnosti Komisiji, taj žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

– Ocjena Suda

- 97 Valja podsjetiti da, u skladu s načelom dodjeljivanja nadležnosti iz članka 5. stavaka 1. i 2. UEU-a, Unija djeluje samo u granicama nadležnosti koje su joj države članice dodijelile Ugovorima kako bi postigla njima određene ciljeve.
- 98 Što se posebno tiče institucija Unije, u članku 13. stavku 2. UEU-a detaljno je propisano da svaka od njih djeluje u granicama koje su joj dodijeljene Ugovorima, u skladu s postupcima, uvjetima i ciljevima koji su njima predviđeni.
- 99 Stoga Komisija može predložiti donošenje pravnog akta Unije samo ako joj je u tom pogledu Ugovorima dodijeljena nadležnost.
- 100 Iz toga slijedi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 65. pobijane presude zaključio da samo postojanje načela međunarodnog prava, čak i pod pretpostavkom da postoji, ni u kojem slučaju ne bi bilo dostatan temelj Komisijine zakonodavne inicijative.
- 101 U tim se okolnostima Općem sudu ne može prigovoriti da nije ispitao osnovanost argumenata u vezi s postojanjem navedenog načela u međunarodnom pravu.
- 102 Slijedom toga, četvrti žalbeni razlog treba odbiti kako neosnovan.
- 103 Budući da nije prihvaćen nijedan žalbeni razlog koji je žalitelj istaknuo, žalbu treba u cijelosti odbiti.

Troškovi

- 104 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.
- 105 U skladu s člankom 138. stavkom 1. tog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Komisija postavila zahtjev da se žalitelju naloži snošenje troškova i da on nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova ovog žalbenog postupka.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

1. Žalba se odbija.

2. Alexiosu Anagnostakisu nalaže se snošenje troškova.

Potpisi